

Kecskemét-Hetényegyházi Református Egyházközség

Pásztori üzenet [Jn 14]

Isten szeretének leírása: Fiát adta értünk. A kereszt bizonyítja szándékát, hogy az embernek örök életet adjon. A világ pedig végre minden kétséget kizáróan megláthatta, hogy Isten szereti az ő teremtett világát. Sőt, nem csak szereti, de kész újjá is teremteni azt tanítványainak adott Lelke által. Tökéletes terv, minden a helyére került. A visszámúlás elindult. És bár még a tanítványok semmit sem értenek, de Jézus szavai biztosítják őket: Isten terve eléri célját.

Aktuális:

- *Egyházmegyei lelkésztoábbképző alkalom volt Mátraházán, ahol Egyházmegyénk aktuális ügyeiről, közegyházunk nehézségeiről is szó esett.*
- *Egyházközségünk zsinati támogatásban részesült, melyből a hittanoktatáshoz szükséges eszközök kerültek beszerzésre.*

Egészen más utólag hallani valamit szemtanúk bizonyosságából, és egészen más átélni az eseményeket. A ma élő tanítványok sokszor nem értik, hogyan volt lehetséges, hogy a tizenkettő ennyi idő után sem értette Jézus tervét. De a Mester nem korholta őket emiatt. Épp ellenkezőleg, próbált segíteni nekik, felkészíteni őket arra, amin hamarosan keresztülmennek. Ő nem csak eljött és feláldozta magát, valódi pásztor volt a rá bízottaknak.

Elmondta, mi vár rá. Elmondta, hogyan fog szenvedni. De sokkal többet szólt arról tanítványainak, hogy rájuk mi vár. Mert bár Jézus meghalt, de fel is támadt. Az ő szenvedése csak ideig-óráig tartott. De a tanítványok számára sokkal fontosabbá vált ennél az a küldetés, amit Jézus rájuk bízott.

A14. fejezetben elmondott beszéd amolyan fogalomtár. Definíciók a Szentlélekről, Krisztus küldetéséről, az útról, a cselekedetéről. A tisztánlátáshoz ugyanis elengedhetetlen, hogy az ember tisztában legyen az Isten tervével. Ha pedig valaki ezt a tervet nem érti, nem látja helyén az eseményeket, abból könnyen zavar keledkezhet, ahogy ez Júdással is történt.

Az ige aktualitása

A világunkban egyre többen utasítják el Isten hívását, sőt növekszik a keresztyén hit ellenségeinek száma. Az ellenség eszköztára a digitális forradalom következtében soha nem látott mértékű. Amiről Jézus beszélt a tanítványoknak, az csak most kezd igazán realizálódni, jelen világunkban. Egyre markánsabb a választóvonal a világosság és sötétség fiai között.

János evangéliumának üzenete ezért egyre aktuálisabb. Jézus az emberiséget döntésre hívja: az Atya akaratát követni, benne élni, a Szentlélekkel betöltekezni. Mégis egyre többen vannak, akik az ellenkező döntést hozzák meg. A szeretetet pedig egyre inkább a gyűlölet váltja fel.

Ebben a korban különösen is vigasztaló annak tudata, hogy Isten jelen van az övéi életében. Szentlelkével kipótolja a hiányosságokat, biztatást és vigasztalást ad szeretteinek, és megóvjá őket a külső támadásokban. Jézus parancsa ma élő tanítványainak is szól: „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek!”

Kérdezz, hogy érts!

„Ha szerettek engem, megtartjátok az én parancsolataimat” – így szól Jézus. Mennyire igaz ez rám most? Egyáltalán szánok-e elég időt arra, hogy megtudjam, mit parancsolt? Számon tartom-e az ő igéit, vagy engedem, hogy megkopjanak?

Március 6.

14,1-6

„Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek énbennem! Az én Atyám házában sok hajlék van; ha nem így volna, vajon mondtam volna-e nektek, hogy elmegyek helyet készíteni a számotokra? És ha majd elmentem, és helyet készítettem nektek, ismét eljövök, és magam mellé veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek. Ahova pedig én megyek, oda tudjátok az utat. Tamás erre így szólt hozzá: Uram, nem tudjuk, hova mégy: honnan tudnánk akkor az utat? Jézus így válaszolt: Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, csak énáltalam.”

„Higgyetek!” – de miért hangsúlyozza ezt Jézus? A tanítványok nem értették az ő küldetését, és Jézus jól tudta ezt. Értetlenség fogadta akkor is, amikor előre megmondta, ami vele történni fog. A tanítványok számára tehát a kereszttől a nyitott sírig vezető út egyfelől hitpróba volt, másfelől egy olyan megtapasztalás előkészülete, melyről semmit sem sejtettek. Azt, ahogyan egy ember feltámaszt egy másikat, be tudták fogadni, csodálkozással. De azt, hogy egy ember, külső behatás nélkül feltámadjon, ez még eszükbe sem jutott volna.

Jézus pedig még tovább ment: „elmegyek helyet készíteni a számotokra”. Először is hova akar menni? Helyet készít? Aztán ismét eljön és magához vesz? Ezek a kifejezések még egy istenfélő ember számára is homályosak. Tamás reakciója érthető: „nem tudjuk, hova mégy”.

Jézus, ahogy a tanítványok értetlenségét látja, egyre egyértelműbb és megfoghatóbb kijelentéseket tesz. „Én vagyok”. Ezt minden zsidó kisgyermek megtanulta, hogy Isten a vagyok, ahogy bemutatkozott Mózesnek az égő csipkebokornál. Ő nem egy istenség a sok közül, ő nem egy név, amit használni lehet. Ő a név. Az egyetlen. Az igazi. Amikor Jézus azt mondta tanítványainak, hogy „Ἐγώ εἰμι” (én vagyok), ezzel egyértelművé tette léte titkát. Nem csak Istenhez tartozik, nem csak szent, nem csak egy kiváló, nagy erővel bíró ember. Ő az Isten.

Március 7.

14,7-11

„Ha ismernétek engem, ismernétek az én Atyámat is: mostantól fogva ismeritek őt, és látjátok őt. Fülöp így szólt hozzá: Uram, mutasd meg nekünk az Atyát, és az elég nekünk. Jézus erre ezt mondta: Annyi ideje veletek vagyok, és nem ismertél meg engem, Fülöp? Aki engem lát, látja az Atyát. Hogyan mondhatod: Mutasd meg nekünk az Atyát? Talán nem hiszed, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem van? Azokat a beszédeket, amelyeket én mondok nektek, nem önmagamtól mondom; az Atya, aki énbennem van, ő viszi végbe a maga cselekedeteit. Higgyetek nekem, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem van; ha pedig másért nem, magukért a cselekedetekért higgyetek!”

Isten lényegéhez hozzátartozik, hogy ő nem pusztán elvont igazság. Isten valósága az emberek valóságába is nyilvánvaló. Már Jézus előtt is tevékenyen részt vett népe életében, és ha a nép az általa kijelölt úton járt, az ő akaratát cselekedte, akkor részesült az áldásból, kapott ígéretet, a mindennapi élethez kapott útmutatást. Ezek az Atya cselekedetei, amit személyesen ő viszi véghez. Ezek a cselekedetek, azaz Isten Igéje lett testté Jézusban. Már nem csak közvetítőként keresztül, nem csak küldöttek által, hanem ő maga jött el a világra Fia képében.

Ennek egyenes következménye, hogy aki Jézust megismeri, az megismerte már az Atyát is, mert egy lényeg, egy Isten személyei ők. A tanítványok számára Jézus tehát egyértelműsítette mindazt, amiről eddig is tanította őket, de még nem látták elég tisztán őt, személy szerint. Látták a csodákat, de nem egyeztették össze a hatalmat a szenvedéssel. Hallották a tanítást, érezték az abban munkálkodó erőt, de nem értették meg, hogy nem csak Istentől jött tanító van közöttük, hanem maga Isten. Mondták, hitvallást tettek róla, de nem látták még teljes valójában azt a csodát, amiben részük volt.

Március 8.

14,12-14

„Bizony, bizony, mondom nektek: aki hisz énbennem, azokat a cselekedeteket, amelyeket én teszek, szintén megteszi, sőt ezeknél nagyobbakat is tesz. Mert én az Atyához megyek, és amit csak kértek majd az én nevemben, megteszem, hogy dicsőíttessék az Atya a Fiúban; ha valamit kértek tőlem az én nevemben, megteszem.”

Jézus még tovább megy. Már nem önmagáról beszél, hanem arról a hatalomról, ami benne megtalálható. Hatalomról, melyet mindenki megkap, aki Jézussal egy. A cselekedetek „ποιήσει” kifejezés alkotó tevékenységet ír le, nem pusztán parancsok végrehajtását. Isten hatalmának képviselője nem egy báb lesz, aki úgy táncol, ahogy az Úr fűtyül. Ez nem volna méltó Isten valóságához. Aki hozzá tartozik, az az ő képére teremtett lény marad, igazi élet, melyet bár a bűn megrontott, de melyet Krisztus áldozata felszabadított a bűn rabságából.

Ennek az alkotó munkának az eredménye Isten dicsősége. Mert az nem válna dicsőségévé, ha az ember akarata ellenére cselekedne, ezért Isten az ember akaratát formálja újra, új szívet teremtve az emberben. Így lehetséges, hogy ha a benne élők valamit kérnek az ő nevében, megteszi. Már nem önző célok szerint, de nem is kényszerítésből, hanem az ember teljes szívével arra vágyhat, amit Isten akar vele megcselekedni. „Sőt, ezeknél nagyobbakat is tesz...” – Jézus nem tartja meg magának a hatalmat, annyira kész kiárasztani, hogy az ember még többre is képes lehet, mint amit Jézus tett a földön. Nagy ígéret ez, hogy a vele való közösségből fakadóan, Isten fiai lehetünk.

Március 9.

14,15-21

„Ha szerettek engem, megtartjátok az én parancsolataimat, én pedig kérni fogom az Atyát, és másik Pártfogót ad nektek, hogy veletek legyen mindörökké: az igazság Lelkét, akit a világ nem fogadhat be, mert nem látja őt, nem is ismeri; ti azonban ismeritek őt, mert nálatok lakik, sőt bennetek lesz.

Nem hagyalak titeket árván, eljövök hozzátok. Még egy kis idő, és a világ többé nem lát engem, de ti megláttok, mert én élek, és ti is élni fogtok. Azon a napon megtudjátok, hogy én az Atyámban vagyok, ti énbennem, én pedig tibennetek. Aki elfogadja parancsolataimat, és megtartja azokat, az szeret engem, aki pedig szeret engem, azt szeretni fogja az én Atyám; én is szeretni fogom őt, és kijelentem neki magamat.”

A parancsolat Jézus megfogalmazásában nem teljesen azt jelenti, mint az Ószövetség törvény fogalmai. Azonban nem szabad azt gondolnunk, hogy Jézus parancsai csak útmutatók, javaslatok. Az ő látásmódja ugyan árnyalja az engedelmességet, de egyszerre szigorít is az addigi renden. Amikor Jézus a legfőbb parancsolatnak a szeretetet teszi, azzal nem elbagatellizálja a törvényt, épp ellenkezőleg. Minden kiskaput, minden ferdítést eleve lehetetlenné tesz. Törvényt betartani úgy is lehetett, hogy az ember nem szerette a másikat. Jézus parancsainál ez a kiskapu bezárul. Az ő rendjében nem elég az Isten elleni bűnöket elkerülni. Ő azt parancsolja, hogy cselekedjünk meg az ő akaratát. Ami az Isten szándéka velünk és a világgal, azon munkálkodjunk.

Ha ez a feltétel teljesül, ha az ember Isten igájába hajtja a fejét, ehhez a szolgálathoz megkapja a Szentlélek Isten jelenlétét. Aki őt szolgálja, aki őt akarja követni, annak Isten Szentlelkével válaszol. Ez a „másik Pártfogó” (ἄλλον παράκλητον) nem olyan lesz, mint Jézus, nem látható, de mégis érzékelhető. Ahogyan Jézus kiállt tanítványai mellett és segítette őket, úgy ez a másik Pártfogó is mellettük áll majd, sőt még inkább, mint Jézus tette. „Nálatok lakik, sőt bennetek lesz” – így utal Jézus arra a megváltozott életre, melyből feltámadása után részesülni fognak.

Március 10.

14,22-24

„Azt mondta neki Júdás, nem az Iskáriótes: Uram, miért van az, hogy nekünk akarod kijelenteni magadat, és nem a világnak? Jézus így válaszolt: Ha valaki szeret engem, az megtartja az én igémet; azt pedig az én Atyám is szeretni fogja, és elmegyünk hozzá, és nála maradunk. Aki nem szeret engem, nem tartja meg az én igéimet. Az az ige pedig, amelyet hallotok, nem az enyém, hanem az Atyáé, aki elküldött engem.”

Júdás kérdésére Jézus mintha kitérő választ adna. Előbbi a világról beszél, utóbbi a Szentlélek áldásáról. Ellenben Jézus nem választja el a világot a tanítványoktól. Sokkal inkább azt hangsúlyozza, hogy aki Istenben marad, Isten is annál marad. Ebben az értelemben pedig a világ számára maguk a tanítványok válnak jellé, kijelentéssé, mert ugyanaz az Ige lesz testté bennük, ahogy az Atya és a Fiú elmegy hozzá és nála maradnak. Így válik ketté idővel a tanítványok serege attól a világtól, mely nem tartja meg az ő igéjét.

Különös János evangéliumában a világtól való távolság. Ez a bizalmatlanság annak szól, hogy az evangélium leírásakor már bebizonyosodott, hogy a világ jelentős része nem akarja Istent. Ahogy az evangélium elején is olvasható: „Az ítélet pedig az, hogy a világosság eljött a világba, de az emberek jobban szerették a sötétséget, mint a világosságot, mert a cselekedeteik gonoszak.” (3,19) Az evangélium szerzői már úgy látták az őket körülvevő világot, mint amely nagyrészt elutasította az igazságot. Nem ismeretlenül, nem értetlenségből, hanem tudatosan. Nem akarták, hogy az igazság győzedelmeskedjen bennük, mert a sötétség kényelmes otthonukká lett.

Jézus szavai arra figyelmeztetik a tanítványokat, nehogy bedőljenek a világnak. Félre ne értsék az emberek közeledését, érdeklődését. Ismerjék fel, hogy ki az, aki Istenhez közeledik, és ki az, aki csak úgy tesz. Mert az engedelmesség az az Atya szeretetéből fakad, nem külső elvárástól. Ennek pedig a fonálja is igaz: „Aki nem szeret engem, [következésképpen] az én igéimet sem tartja meg.”

Március 11.**14,25-31**

„Elmondom ezeket nektek, amíg veletek vagyok. A Párfogó pedig, a Szentlélek, akit az én nevemben küld az Atya, ő megtanít majd titeket mindenre, és eszetekbe juttat mindent, amit én mondtam nektek. Békességet hagyok nektek, az én békességemet adom nektek, de nem úgy adom nektek, ahogyan a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, ne is csüggedjen! Hallottátok, hogy én megmondtam nektek: elmegyek, és visszajövök hozzátok. Ha szeretnétek engem, örülnétek, hogy elmegyek az Atyához, mert az Atya nagyobb nálam. Most mondom ezt nektek, mielőtt megtörténik, hogy ha majd megtörténik, higgyetek. Már nem sokat beszélek veletek, mert eljön e világ fejedelme, bár felettem nincs hatalma. A világnak azonban meg kell tudnia, hogy szeretem az Atyát, és úgy cselekszem, ahogyan az Atya parancsolta. Keljete fel, menjünk el innen!”

A Szentlélek jelenléte a biztosíték, melyre az embernek szüksége van. Ha az Isten érezhető jelenléttel nincs az ember mellett, az bizonytalanságában és félelmeiben magára marad. Megromlott természetünkénél fogva szükségünk van arra, hogy állandó jelenlétével a Szentlélek Isten formáljon minket. Hiányosságainkat kipótolja, elménket Isten akarata szerint felkészítse a szolgálatra.

Ez a szolgálat Isten Fia életében azt jelentette, hogy szenvednie és meghalnia kellett az emberiségért. Másképp a világ nem értette volna az ő küldetését, nem ismerte volna fel az Isten irántunk való szeretetét. Isten az ember „legjeihez” nyúlt, hogy bizonyítsa számunkra kegyelmi szándékát. Nincs annál nagyobb szeretet, mint amikor valaki az életét adja másokért.

Az olvasóknak

Feliratkozni a tamaskadar2@gmail.com címre küldött „feliratkozás” tárgyú levéllel lehet.

Kádár Tamás György

lp.